

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 5. februar 2017

Kirkedag: Sidste s.e. H3K

Tekst: 2 Mos 34,27-35; 2 Pet 1,16-18; Matt 17,1-9

Salmer:

SK: 9 * 450 * 451 * 162 * 161 * 693,2 * 557

LL: 9 * 162 * 161 * 557

Fortællingen om julen begyndte i en staldbygning, hvor Jesus lå svøbt i klude. Når dette er blevet illustreret i billedkunsten, så har det lille barn også altid en glorie om hovedet. Og for så vidt er det det eneste, der viser os, at dette ikke er et billede af en lille familie på den jyske hede eller et andet afsides sted i verden; men det er billedet af den hellige familie, og barnet er Guds Søn, verdens Frelser, kommet til verden. Men ellers er der jo ikke så vildt meget herlighed over dette scenarie.

I dagens fortælling om Jesus er vi så i noget helt andet. Vi er på en bjergtop. Vi er på en bjergtop, hvor vi på en og samme tid både er tættere på himlen og fjernere fra jorden, men samtidig er vi ikke rigtig nogle af stederne alligevel. Og så er vi alligevel også begge steder. Det her er ikke bare vrøvl på et højere plan. Der er faktisk mening med galskaben.

Jeg har aldrig været bjergbestiger, jo Himmelbjerget; men det tæller vist ikke rigtigt med. Jeg tror heller ikke, det tæller med, de jordbunker eller skrænter i skoven, vi som børn kravlede op ad og følte os vældigt seje, når vi halsbrækkende og med ”livet som indsats” var kommet helt op. Men jeg har hørt om mennesker, der har besteget bjerge. Bjerge er blevet besteget, besejret, erobret, alt efter hvilken synsvinkel man nu anlægger. Noget af det fantastiske ved bjergbestigning skulle være dels det, at et eller andet overvindes, bjerget eller noget i en selv,

dels, at man gør noget ikke alle kan; det er en fantastisk oplevelse og på toppen er der udsyn. Man kan dog også synes, at det er lidt som at køre ned ad en blind vej. Der er kun den samme vej tilbage, eller man kan selvfølgelig gå ned ad den anden side. Men på toppen er der udsyn og overblik.

Det bruger vi også som billede i mange andre forhold i livet. Jeg tror, det er derfor, at direktøren rangerer højere end manden på gulvet. Og i rigtig mange film, jeg ved ikke om det er sådan i virkeligheden, befinder direktørens kontor sig altid højere oppe i bygningen end alle andre kontorer. Direktøren skal have overblik og udsyn i helt anden helhed end andre i virksomheden. Til gengæld kan man også nemt miste blikket for detaljen.

Når vi læser om bjerge i Bibelen, så er det ikke i den forstand, at noget skal besejres eller bevises for en selv. Bjerge i Bibelen har altid betydningen, at noget skal vises. Bjerge i Bibelen har ikke betydningen, at skabe overblik og udsyn, snarere at åbne, eller åbenbare, detaljen og krybe sammen om eller i et eller andet. Meget ofte handler det om at få vist noget af Gud og om at lade sig forene med det ene. Når Jesus går ud i bjergene for at bede, er det jo ikke for at besejre bjergene eller bevise overfor sig selv, hvor fantastisk han er. Det er for at lade sig forene med Gud i det intense og intime nærvær, som kun kan skabes, hvor intet andet kan forstyrre. Dér, hvor alt vort jordiske ikke kan nås, og vi føler os tættere på Gud, fordi der ikke er andet og andre end Gud og os selv. Bjerget er stedet, hvor vi kan rives løs var jorden, dagligdagen, komme tættere på Gud, og alligevel er vi jo ikke revet bort fra jorden eller blevet helt himmelfaldne. Vi står på bjerget stadig med fødderne på jorden.

Jeg tror, det er nødvendigt, at vi engang imellem går op på bjerget, væk fra alt, for at få vist noget af Gud, for at komme tættere på Gud.

Kirkerummet kan udmærket og forhåbentlig være vort bjerg, om end bakken, som kirken ligger på, ikke kan kaldes for et bjerg. Kirkerummet bør være stedet, hvor vi for en stund får vist noget af Gud, får vist noget fra Himlen, som vi kan tage med os på jorden. Kirkerummet kan være vort bjerg, for så vidt, at kirkerummet får lov at være det afsondrede sted i livet, hvorfra vi vender tilbage til livet.

Jesus og disciplene vender også tilbage til livet, ned ad bjerget. Og sådan set i kirkeåret, så vendes opmærksomheden nu mod påske. Vi drejes fra tilbageblikket til julen og om i fremadskuen mod påsken. Helt konkret ligger det i Jesu ord til disciplene, at de ikke måtte fortælle om dette, ”før Menneskesønnen er opstået fra de døde.”

Det, de ikke måtte fortælle, var det, de på bjerget fik vist om Jesus. I den forvandling af Jesus, som Peter, Jakob og Johannes, og nu også vi, bliver vidne til, er der noget, der både peger bagud og fremad. Jesu ansigt lyser som solen og hans klæder bliver hvide som lyset. I dette går der en linie tilbage til billedet i GT af Menneskesønnen, der her er et profetisk billede af Frelseren fra Gud. Og både denne GT-lige profeti og forklarelsen, åbenbaringen, på bjerget for disciplene peger frem på nogle af de billeder, vi har i Bibelens sidste bog, Åbenbaringsbogen, hvor den samme skikkelse, Menneskesønnen, skal åbenbares i al sin herlighed på sin himmelske trone, fuldt synlig for alle folkeslag, som samles foran tronen.

Det er heller ikke helt forkert, hvis vi i denne sammenhæng kommer til at tænke på Johannesevangeliets præsentation af Jesus: ”I begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud, og Ordet var Gud.” Og Johannes fortsætter: ”I ham var liv, og livet var menneskers lys” og igen senere: ”Lyset, det sande lys, som oplyser ethvert menneske var ved at komme til verden.” Måske får det en klokke til at ringe om skabelsen, hvor det første, der bliver skabt er lyset, og i Åbenbaringsbogen hedder det om Himlens herlighed i billede af det himmelske Jerusalem: ”Og byen har ikke brug for sol eller måne til at skinne i den, for Guds herlighed oplyser den, og *Lammet er dens lys.*”

Det, vi får at se i dag om Jesus, er, at ikke bare Guds frelsesværk, men hele Guds værk er med Jesus som det centrale. Og i rækken af åbenbaringsbærere, hvor iblandt Moses og Elias tæller, er Jesus den sidste tilsynekomst. Der kommer ikke andre og fortæller om Gud, på linie med Moses og profeterne. Jesus er den sidste, for han er opfyldelsen og den endelige åbenbaring.

Hytterne, som Peter foreslår at bygge, for at fastholde herlighedssfæren, stemningen, skal måske lede tanken hen på telthelligdommen i ørkenvandringstiden. Men der skal ikke længere være en telthelligdom eller et tempel for den sags skyld. Den sande hellighed er Jesus. I ham udfoldes og åbenbares Guds herlighed, derfor er det også ham, vi skal høre og lytte til, som det siges til disciplene.

På bjerget opleves en særlig herlighedssfære, en intens oplevelse af, at Gud er nær og i fylden i alt omkring dem. De oplever et særligt helligt øjeblik, hvor alt kævl og strid og dagligdagens bekymringer er som blæst væk. Selvfølgelig for dem også særligt forstærket, fordi de kan høre røsten fra Himlen. Og der er ikke noget at sige til, at Peter ønsker at

fastholde dette særlige og befriende øjeblik af hellighed og herlighed.

Der er ikke andre mennesker, der har set, hvad disse tre disciple får at se med deres egne øjne. Vi ser det kun med deres øjne. Men det behøver ikke betyde, at vi ikke også får lov at se særlige og befriende øjeblikke af hellighed og herlighed, måske endda i en sådan grad, at vi ønsker at blive fastholdt i det, og det aldrig måtte forsvinde. Hvis du har oplevet et – eller måske lige frem flere – hvad skal du så bruge sådanne øjeblikke til?

Du skal tie stille med det. Du skal gemme det i dit hjerte og have det som noget mellem Gud og dig. Du skal ikke fortælle det, før..., som beskeden lød til disciplene. Vi andre ved nemlig ikke, hvordan vi skal forholde os til det, du kunne fortælle. Og måske ved du det heller ikke selv. Der er personer i verdenshistorien, der har fortalt vidt og bredt om, at de har set Jesus helt så konkret og åbenbaret, som disciplene på bjerget. Og nogle, som hører derom, jubler; andre er skeptiske, måske endda afvisende. Men alle diskuterer på det intellektuelle plan om, hvad betydningen og meningen kan være, og kan det nu også være rigtigt, og er det den rigtige Jesus. Det vi ud fra en åbenbarings hellig stund forklarer om Jesus, ender vi med at forsvare om os selv og vores egen troværdighed og åndelighed. Har Gud givet en særlig åbenbaring i et særligt helligt og herligt øjeblik, så gem det i dit hjerte til Guds tid er, og lad det være din tilskyndelse til, når du atter er nede fra bjerget og tilbage i livet, da at lytte til ham, lytte til Jesus og opfordre os andre til at lytte til ham.

Vi skal være varsomme med at fortælle, for grænsen mellem vores fortælling for på en eller anden måde at fremhæve os selv, fordi vi har besteg det åndelige bjerg, og til at forklare om Jesus er hårfin, og motivet kan nemt tippe til den forkerte

side. Misforståelser er altid mulige, men de er sandsynlige, hvis motivet er forkert. Åbenbaringer fra Gud er for at få os til at lytte til ham og tro ham. Åbenbaringer fra Gud er aldrig sensationsnyheder for at fremhæve os; men sandheden fra Gud om Gud.

Jeg tror, det er hovedbudskabet til os i dag, at det er Jesus, vi skal lytte til, for både i Himlen og på jorden, samles alt i Jesus. Han er Menneskesønnen og Himmelsønnen. Han er den, i hvem himmel og jord samles. Om ham skal mennesker og Gud mødes, og han vil stå imellem os som Frelseren.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen